

Arrest

nr. 125 429 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. C.K., van Nederlandse nationaliteit.

Op 4 januari 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van de Nederlandse onderdaan.

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt: *"In uitvoering van artikel 52, §4, s" lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/01/2013 werd ingediend door:*

Naam: L.

Voorna(a)m(en): L.
Nationaliteit: China
Geboortedatum: (...)1960
Geboorteplaats: Liaoning
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:"

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 20 legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:(...)

Deze motivering kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing immers niet schragen, en verzoekster kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

De verklaringen van derden kunnen immers wél beschouwd worden als een afdoende bewijs van het feit dat het koppel elkaar reeds twee jaar kent en dat ze elkaar minstens drie maal ontmoet hebben voor in totaal meer dan 45 dagen. Het loutere feit dat de verklaring van derden verklaringen op eer betreffen, doet geen afbreuk aan de bewijswaarde.

Verzoekster verschaftte bijgevolg voldoende bewijzen, waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een burger van de Europese Unie.

Zoals hiervoor werd aangetoond, kan de motivering in de bestreden beslissing deze beslissing niet schragen. Daarnaast schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht doordat zulke voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met de voorgelegde bewijzen. Verwerende partij stelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit is echter niet het geval: de verklaringen bevatten de identiteitsgegevens van de personen die ze hebben afgelegd, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de getuigen om de verklaringen te verifiëren.

Verwerende partij liet dit echter na, en wees de aanvraag van verzoekster af zonder de moeite te nemen om een degelijk onderzoek te voeren. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Tot slot werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, doordat de bestreden beslissing de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Zoals hiervoor werd aangetoond, besloot verwerende partij immers op onredelijke wijze dat verzoeksters' duurzame en stabiele relatie met de mijnheer C. K. onwaarschijnlijk is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt *in concreto* ingegaan op de door verzoekster aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Inzake de verklaringen op eer door derden wordt aangegeven dat ze geen afdoende bewijs zijn van de duurzame en stabiele relatie omdat deze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijke en waarachtigheid. In dit verband merkt de Raad op dat dit voortvloeit uit het gegeven dat het verklaringen op eer van derden betreft. Deze motivering is voldoende duidelijk en stelt verzoekster in staat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat verder niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niettemin niet afdoende is. Zij meent dat het loutere feit dat het verklaringen op eer van derden betreft geen afbreuk doet aan de bewijswaarde.

De Raad merkt op dat het leveren van het bewijs van een duurzame en stabiele relatie vrij is bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd. Verzoekster kan alle, volgens haar nuttige en dienstige stukken voorleggen ten bewijze van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Verzoekster betwist niet dat zij niet minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond en betwist evenmin dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. De voorgelegde stukken moeten verweerder aldus toelaten vast te stellen dat verzoekster en haar partner elkaar minstens twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag en bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van de aanvraag aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. Het is niet kennelijk onredelijk om de twee verklaringen op eer van derden niet in overweging te nemen als afdoende bewijs, te meer deze verklaringen niet worden ondersteund door andere bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. De verklaringen op eer van derden hebben immers een gesolliciteerd karakter aangezien de verklaringen enkel weergeven wat aan de derden is gevraagd te stellen. Het feit dat verweerder contact kan opnemen met deze derden “om de verklaringen te verifiëren” doet aldus geen afbreuk aan het feit dat zij enkel zullen weergeven wat aan hen is gevraagd te stellen.

Het betoog van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden en ‘de verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen’. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN